

punkgegrond en dat was het wel. Maar *Primary Colours* doet alle middelmatigheid van weleer vergeten, het is een van de sterkste Britse rock-platen in tijden geworden. Dat lijkt vooral de verdienste van producer Geoff Barrow, de man achter het geluid van Portishead. Barrow heeft The Horrors een enorm grootse sound meegegeven. Veel galm, echo en gitaarfeedback gekoppeld aan orkestrale arrangementen, trekken direct de aandacht. The Horrors heeft zorgvuldig gewerkt aan het neerzetten van een nieuwe sound. Uitgangspunt lijkt zowel de monumentale noise van het aloude *My Bloody Valentine* en 'wall of sound' Phil Spector en jarenzestigfilmscore's, waar Barrow met Portishead ook wel raad mee wist. Soms wringt de muzikale rijkdom met de galmende, soms hysterische zang van Faris Badwan. Maar wanneer het lange hypnotiserende *Sea Within A Sea* de plaat afsluit, is de conclusie duidelijk: The Horrors heeft een bij vlagen verbluffende plaat gemaakt.

Perfekte popliedjes goed verstopt

★★★★★

Super Furry Animals: Dark Days/Light Years. Rough Trade/Konkurrent.

Bij vlagen verbluffende platen maken, dat doet Super Furry Animals al jaren. Maar een die volledig overtuigt, daar lijken ze niet aan te willen. Ook het negende album van de band uit Wales loopt over van de ideeënrijkdom, maar geweldige nummers worden opnieuw afgewisseld door meligheid en onbeduidende instrumentale stukjes. Dat lijkt bewust. De band van Gruff Rhys leeft zich elke keer weer zoveel mogelijk uit met alle studiomogelijkheden. Het zoeken naar dat ene perfecte popliedje heeft de band – na een paar hits in de jaren negentig – al lang opgegeven. Ze maken ze wel, maar ze worden weggestopt. Een prachtig getiteld liedje als *The Very Best Of Neil Diamond* had, als het album ermee had geopend, zeker meer luisteraars getrokken.

Gijsbert Kamer

is de hoogste tijd.'

Puik zinnetjes

★★★★★

99 Procent Puur: 2 x 20 minuten. Right Notes. www.99procentpuur.nl

Op het eerste gehoor lijkt 99 Procent Puur een wat makkelijke hutspot van De Dijk en Acda & De Munnik: frisse muziek, stevige beat, soms gevoelig. Maar dan blijkt vrijwel elk nummer toch een speciaal accentje te hebben. In het titelnummer horen we een fijnzinnige verwijzing naar het album *Déjà Vu* van Crosby, Stills, Nash & Young; in *Om mij krijgen* we een prachtig fado-extraatje van Maria de Fátima; in de meeste liedjes komen hele puik zinnetjes voor als 'De file waarin ik al weer anderhalf uur stond, was niet eens op de radio' of 'Ik ben vluchtgevaarlijk als het om de liefde gaat.'

De band bestaat uit vier laatbloeiërs en ze noemen zichzelf zonder valse bescheidenheid een aanwinst voor de Nederpop. Daar is geen woord aan gelogen.

Patrick van den Hanenberg

Bron: Volkskrant, donderdag 7 mei 2009, katern 2, pag. 19 - CD recensies

(countertenor), Jérôme Ducros (piano). Virgin Classics.

De Franse countertenor Philippe Jaroussky zocht het avontuur in het 19de-eeuwse Franse lied, met componisten als Massenet en Chaminade, Chausson en Debussy. Ze beoefenden een delicate kunst, waarin een zanger laveert tussen de klippen precies en onbehouwen.

Jaroussky schrijft in het cd-boekje dat hij zo dicht mogelijk wilde blijven bij de hedendaagse Franse uitspraak. Komt daar zijn merkwaardig brouwende 'r' vandaan? Hij valt extra op doordat Jaroussky zijn hoge mannenstem doorlopend intoomt om, zoals hij beweert, 'overinterpretatie' te voorkomen. Zo maakt de counter zich wel erg afhankelijk van het toeval. De sfeer van een lied moet maar net passen. Een licht en luchtig geval als *Fêtes galantes* van Reynaldo Hahn ligt redelijk op Jaroussky's palet. Maar de triestige herfstniveaus van Fauré's *Autonne* krijgt hij met geen mogelijkheid van de grond.

Veelbelovend geluid

★★★★★

Bach: altcantates. Maarten Engeltjes (countertenor), Concerto d'Amsterdam o.l.v. Klaas Stok Quintone.

Een bestaan goede redenen om altcantates van Bach op te willen nemen in de Grote Kerk van Dordrecht. Kerkgalm bijvoorbeeld, een authentiek ingrediënt. Of het Verschuerenorgel dat er in 2007 is neergezet, een stijlkopie die teruggaat op het barokatelier van Gottfried Silbermann. Het instrument dertelt levenslustig onder de vingers van Vincent van Laar.

Keerzijde van de akoestiek lijkt wel dat dirigent Klaas Stok bedachtzame tempi kiest die, eenmaal op cd, neigen naar stroop. Solist Maarten Engeltjes kan zijn stem dan ook ruim geluid, dat aan karakter en trezekerheid nog kan winnen.

Guido van Oorschot

haalbare.

Kaal en een tikje ruw

★★★★★

Francien van Tuinen & Tripod: Day-trippers. Red Sauce/Coast to Coast.

Francien van Tuinen is een zangeres in de klassieke jazztraditie. Met een verschil. Ze zingt niet al te truttig, en ze heeft een nieuwe spannende band. Zonder veilige piano of gitaar, maar lekker kaal en een tikje ruw. Saxofonist Jasper Blom is op zijn best in deze band, bassist Jeroen Vierdag en drummer Joost Patocka spelen lief en sappig. Met enkele eigen stukken en een eigen kijk op standards.

Anarchie gepaard aan swing

★★★★★

Flat Earth Society: Cheer Me, Perverts! Crammed Discs.

Het vijftienkoppige Vlaamse orkest onder leiding van Peter Vermeersch brengt hun karakteristiek sterke mix van anarchie, soundtracksfeer, swing en exotica, zonder een moment melig te klinken. De arrangementen van Vermeersch worden nog altijd doeltreffender. Een bonte, vrolijkmakende plaat.

Koen Schouten